

ХІ.

СВ. ЧЕТИРИСЕТЪ МЖЧЕНИЦИ.

Първи пролѣтенъ день!

Не сварилъ да напустна прѣденъ постъ, че нечакано, изъ подранило вдигащата се мъгла, зора се сипна — останахъ цѣлъ день въ плитка ровина да се крия до като падне мракъ. Трѣбваше да се крия, че ще ме видятъ онѣзи, които бдятъ по мене.

Едно повдигане на глава, едно изправяне, по мене биха се изсипали градушка залпове. Бихъ станалъ на парчета.

Знаяхъ това и се прикривахъ.

Сгушенъ задъ гъста шубръчка въ плиткия ровъ, азъ лежахъ, погълнатъ въ рой мисли на човѣкъ, застаналъ прѣдъ призрака на смъртъта.

Страшенъ е приракътъ на смъртъта; ала ведриятъ ликъ на младата пролѣтъ облѣхна живително задъхани гърди. Пламналитѣ срѣдъ нѣжна зеленина минзухари стоплиха смутена душа — и приракътъ на смъртъта изчезна, както утрената мъгла се прѣсна прѣдъ лжчитѣ на изгрѣло слънце.

Азъ се поободрихъ и вдигнахъ очи къмъ слънцето.

То изгрѣваше изъ пламнали въ багри далнини. Отъ нѣгдѣ чучулига, като съновидѣние се понесе изъ модри висини, сѣкашъ Бога да стигне; отъ другадѣ забръмча пчела, кой знай отъ гдѣ прилетѣла, цѣвналъ минзухаръ да обходи; наоколо за-